49e jaar. — № 108. Zaterdag, 13 September 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld o aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^en per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 13 SEPTEMBER 1902.

VAN ALLES WAT.

KATHOLIEK ONDERWIJS. — Een radikaal blad is verschrikt over de toekomst van België omdat het moest vaststellen dat de katholieke scholen, pensionnaten, kolleg ën en andere gestichten met leerlingen zijn opgepropt.

« Het ort — zegt het — is over geheel het land geworpen en bedekt het van het eene einde tot het andere en 't is te vreezen dat hetgeen dat net tusschen zijne mazen laat ontsnappen al niet heel veel zijn zal. »

Die bevinding welke onze tegenstrevers razend maakt, is voor ons, katholieken zeer bemoedigend.

Dank aan allerhande opofferingen welke de katholieken zich edelmoedig hebben opgelegd, behoort de jeugd hun grootelijks toe; zij worden gevormd volgens hunne principen en hunne denkbeelden.

Deze jeugd is een waarborg voor de toekomst hunner zaak en voor de leefbaarheid hunner partij.

Des te beter !

* *

DE SOCIALISTEN EN DE GODSDIENST. — Vooruit zegt dat de socialisten « de staatsschool willen, de wereldlijke school, de verplichtende school waar de godsdienstkwestie van het programma geschrapt is. » En in hetzelfde artikel houdt Vooruit dan nog staande dat de socialisten niet tegen den Godsdienst zijn !!!

Als Vooruit niet begrijpt dat het eerste het tweede uitsluit en dat men kortaf voor of tegen den Godsdienst is, dan bewijst zulks eenvoudig dat hem iets in de hersenkas hapert ; dat hij een zinneloozen dokter raadpleege, die zal hem wel kunnen zeggen wat soort van waanzin of gebrek dat is.

In hetzelfde blad vraagt Vooruit ook nog dat er aan hoogerhand maatregelen zouden genomen worden om de uitbreiding der vrije katholieke scholen te beletten. Echt vrijheidlievend, niet waar ?

* *

LOGIEK. — De roode socialisten bevechten 't meervoudig stemrecht, omdat het strijdt, volgens hen, tegen de gelijkheid.

Maar ze slaan de klimmende belasting, die ook tegen de gelijkheid strijdt.

Wat meer gelijkheid, rooden !

Als ge verschillende klassen van lastenbetalers wilt invoeren, moet ge ook aannemen dat er verscheidene klassen van stemgerechtigen bestaan.

* *

DE KOSTEN EENER WERKSTAKING. — Sedert de vier maanden dat de werkstaking in de koolmijnen van Pensylvanie en Virginië in Amerika duurt, hebben de bazen reeds 200 miljoen franks verloren aan kolen, de mijnwerkers 87 1/2 miljoen aan dagloonen en de kooplieden der streek hebben voor ten minste 36 miljoen verliezen ondergaan. De kosten veroorzaakt door de policie en de troepen gelast met het toezicht over de koolmijnen, beloopen reeds 30 miljoen franks. Ten gevolge der werkstaking, zijn in 't geheel 175,000 persoonen, vrijwillig of gedwongen van hunne broodwinning beroofd. De winter zal verschrikkelijk zijn voor de armen in de groote steden, want de prijs der kolen slaat nog voordurend op.

De werkstakers zouden nu willen dat de regeering hun geschil met de bazen aan een scheidsgerecht onderwierp. 't Is het oppergerechtshof der Vereenigde Staten dat moet oordeelen of het gevaar door de werkstaking veroorzaakt groot genoeg is om eene tusschenkomst der regeering noodzakkelijk te maken.

* *

GEEN VERWELKTE BLOEMEN. — Een eenvoudig middel om afgeplukte rozen te bewaren is misschien niet onwelkom.

Zij blijven in frisch water gezet, geruimen tijd goed, maar wanneer ze beginnen te verwelken plaatse men ze in heet water, want koud water is op den duur voldoende zoo min voor rozen als voor andere bloemen. Het is verassend te zien hoe snel zij weer opkomen. Elken morgen geve men ze heet water met een weinig zout gemengd, korte de stelen en zette ze uit het licht.

Schoone les van Keizer Willem aan de geuzen van allen aard.

Keizer Willem van Duitschland sprak dezer dagen eene redevoering uit, die gansch Europa door een machtigen weerklank heeft gevonden.

De eigen politieke strekkingen ervan van kant latende, steunen wij alleenlijk op de groote godsdienstige gedachten welke dit merkweerdig stuk bevat. Hier volgen eenige der voornaamste uittreksels, letterlijk vertaald :

Willen wij op de hoogte blijven van onze taak, dan moeten wij ons gedenken dat de rots, waarop ons keizerrijk rust, het eenvoudig en recht karakter is van onze voorvaderen, hunne zedelijkheid godsdienstigheid. Daarom, gij allen, priesters en leeken, ik smeek u, helpt mij om den godsdienst in het hart van mijn volk te bewaren. Wij moeten onze krachten vereenigen om bij het Germaansche ras zijne gezonde krachten, zijn zedelijken steun te handhaven. En dit zal alleenlijk mogelijk zijn als het volk verkleefd zal blijven aan den Godsdienst.

. . . . . .

Het kan onverschillig schijnen of wij mannen van onze eeuw zijn, of wij streven op het eene of het andere terrein ; maar, hij die zijn leven op den Godsdienst niet steunt is een verloren man.

Voor wat mij betreft, ik zal mij bepalen bij enkele woorden. Vermits de omstandigheden mij er toe uitnoodigen, wil ik eenen wensch uitdrukken, en wel voornamelijk dezen : Aan het Kruis van den Zaligmaker wijd ik toe het gansche Duitsche keizerrijk, de gansche natie, gansch mijn leger hier vertegenwoordigd door dezen Staf, mijn eigen zelven en mijne gansche familie. Ik wil mij onder de bescherming stellen van Dezen van Wien de groote apostel Petrus eens zegde : « Buiten Hem is er geene zaligheid ; geen andere naam werd aan den sterflingen gegeven om hun te redden». Ik wil leven en streven onder het schild van Hem die van zich zelven eens mocht zeggen : « Hemel en aarde zullen vergaan ; mijne woorden zullen blijven ».

Ik heb de vaste overtuiging dat mijne woorden hier schoone vruchten zullen voortbrengen. Helgeen ik vandaag te Aken gezien heb, geeft mij de verzekering dat mijn huis en mijn troon hier een stevigen steun zullen vinden.

* *

Als men zulke woorden hoort vallen van de lippen van den machtigen Keizer van Duitschland, wat dan zeggen over de wijsneu zerijen van onze bespottelijke geuzen ?

Apen als arbeiders.

Een Zuid-Amerikaansche notenkweeker heeft onder de arbeiders op zijne plantage in Brazilië, vier dozijnen apen.

Op die plantage, — zoo verhaalde hij aan eenen journalist-bezoeker — waar de notenteelt hoofdzaak is, liet ik in het eerst een grooten troep inlanders in de boomen klimmen en de noten plukken. Maar op zekeren dag zag ik een paar apen, die zich van den eenen boom naar den anderen zwaaiden, noten plukten en ze op den grond wierpen.

Dit bracht mij op de gedachte, dat ik heel wat aan aarbeidsloon zoo uitwinnen, als ik apen dresseerde om noten te plukken en die in manden te werpen.

Ik volvoerde dat plan en binnen een paar maanden had ik eenen kleinen troep apen die hun werk ruim tweemaal zoo vlug deden als de menschelijke notenplukkers.

Het eenige dat ik erbijnoodig had, was een man, die toezicht over de dieren hield, terwijl zij werkten, en daar de apen verzot zijn op muziek, zingen en spelen die opzichters, terwijl de apen bezig zijn met plukken. Ik bevond dat de apen veel beter werken als zij op die wijze worden behandeld.

Gelijk ik zeide, heb ik nu vier dozijnen, van die vierhandige arbeiders op mijne plantage. Zij zijn 's nachts in eene gemakkelijke kooi opgesloten. 's Morgens, na hun ontbijt, wordt die kooi geopend en de geheele troep komt zeer ordelijk uit.

Er worden drie apen op elken boom aan het werk gesteld. Zij beginnen ters ond zeer snel de noten te plukken en die in de grooten mand te werpen die beneden gereed is.

Natuurlijk praten zij schrikbarend veel, maar dat hindert — anders dan bij de menschelijke arbeiders — volstrekt niet aan hun werk.

Gij zoudt verwonderd staan als ge zaagt met hoeveel lust en ijver zij werken.

Zij zijn, gelijk ik reeds zeide, dol op muziek. Dikwijls gaik na het eten op mijne plantage en speel eenige vrolijke deuntjes. Spoedig hen ik dan door de luisteren te apen omringd. Zoodra ik ophoud, klimmen zij weder in de boomen en gaan opnieuw aan het werk.

De apen worden goed behandeld, dat kan ik verzekeren. Ik geloof vast, dat het verstandig is dieren met zachtheid te behandelen. Men krijgt veel meer van hen gedaan met vriendelijkheid dan met de grootste strengheid.

Slechts zeer zelden is het noodig hen te straffen en dat doe ik dan altijd zelf. Nooit laat ik dat aan de inlandsche opzienters over.

Met de zekerheid dat het minste wangedrag onvermijdelijk wordt gestraft, passen mijne eigenaardige werklieden zeer goed op.

Ik vermeerder mijnen troep langzamerhand. Maar dat moet met veel zorg gebeuren.

Als mijne plantage door eene troep wilde apen wordt bezoekt, dan heeft dat altijd eene tijdelijke verwildering van mijne tamme apen ten gevolge.

Daarom moeten strenge maatregelen genomen worden en sommigen wij de indringers dood, tot dat de vijanden verdwenen zijn. Bij die gelegendheden vangen wij er ook wel eens een paar en zoo krijg ik mijne rekruten.

Die nieuwelingen leeren spoedig met de andere apen medewerken. Want wat gij ook moogt zeggen over de schranderheid van honden en paarden, ik beweer dat de apen hooger staan dan eenig ander dier, daar ik er eenige ondervinding van heb.

Landbouw.

Koeien in de weiden. — Dat melkkoeien, zoolang ze in de weide zijn, geen ander voeder noodig hebben dan 't gras dat ze verorberen, wordt door velen aangenomen. In werkelijkheid is dat alleen maar voor eene maand toepasselijk, namelijk als het gras 't weelderigst en 't sappigst is. Komt de tijd van dorheid en van de vliegenplaag aan, dan is het groenvoeder, dat de koei zelf zoekt, niet voldoende meer of als ze zich dan nog in 't vleesch kan houden, dan vermindert toch de menigte.

In dien tijd is het, hoe weinig dit nog geloofd wordt, dringend noodig, dat ze een bijgift krijgt van korenvoeder, bijvoorbeeld een mengsel van maïsmeel en bijstoothoudende stoffen tot eene dagelijksche hoeveelheid van 11/4 à 2 kilo, al naar de groote der koei en den toestand der weide. 't Verschil in melkopbrengst der aldus gevoederde koeien en zulke, die zich alleen met weidevoeder moeten vergenoegen is, volgens de ervaring en zorgvuldig genomen proeven van de gelijke veeeouders, aanmerkelijk.

De oogsten van 1902. — Trots het schrale voorjaar en den koelen zomer, zal 1902 voor een groot deel van Europa een zeer ruim oogstjaar wezen.

In Frankrijk schat men den opbrengst van tarwe op 10 t. h. boven het vorig jaar, zoodat er weinig aanvoer van buiten noodig zal zijn.

Ook in Duitschland valt de oogst veel gunstiger uit dan in 1901. Oostenrijk-Hongarië zal eene groote hoeveelheid graan voor uitvoer beschikbaar hebben. Volgens het verslag van den minister van landbouw in Hongarië, overtreft dit jaar zijn voorganger met ruim 25 t. h. Ook Rumenië zal koren ruim kunnen uitvoeren, en in Rusland is de stand aanmerkelijk boven het gemiddelde.

In Groot-Britanië is de stand ook zeer gunstig ; alle voornaame gewassen zullen meer of minder boven het gemiddelde opleveren, zij 't ook niet zoo veel als in 't vorige jaar, dat buitengewoon gunstig is geweest.

Europa zal dus grooteendeels in eigen behoefte aan graan kunnen voorzien, wat des te heuglijker is, omdat in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika tegenover den buitengewoon grooten oogst van 1901, dit jaar een veel lagere staat, ongeveer 15 t. h. minder. In Canada daarentegen heeft Manitoba bijzonder veel opgeleverd.

Van Argentinië en Australië is nog niets met zekerheid bekend, maar Britisch-Indië heeft nog ruimen voorraad van den laatsten oogst.

Er is dus gegrond vooruitzicht, dat er overvloed aan graan zal bestaan.

Katholieke Associatie.

In een doel van vrede en eendracht, hebben wij gemeend tot heden niet te moeten antwoorden op de hatelijke aantijgingen, waarvan de leiders der katholieke partij, M. Helleputte aan hun hoofd, het voorwerp zijn, wegens zekere nieuwsoortige politiekers, bij de gelegenheid der stichting eener Katholieke Associatie in het arrondissement Tongeren-Maeseyck.

Deze gedragstijn zullen wij blijven volgen, daar wij overtuigd zijn dat de achtbare katholieke hoofdmannen te hoog in de eerbiedige achting onzer bevolkingen staan, om door zulke aanvallen kunnen bereikt te worden. Wat kan het, bij voorbeeld, aan M. Helleputte wel maken, door deze kluchtspelers als « *CAMELOT !!!* » uitgescholden te worden ?

Wij hechten des te minder belang aan deze onbezonnen aanrandingen, daar wij ten volle verzekerd zijn dat de smaadvolle aanvallen van een kwart dozijn vreemde, ontgoochelde politiekers, zonder het minste gezag of invloed, geenszins voor gevolg zullen hebben in onze partij de verdeelingen te doen voortduren, welke zij tot stand gebracht hebben, welke zij steeds trachten te onderhouden en waarvit de liberalen, tijdens de aanstaande gemeenteki zingen, alle profijt en alle nut zullen trekken.

Om aan onze lezers te toonen welk geloof men dient te hechten aan zekere valsche beweringen welke zich voorgedaan hebben sedert er kwestie is eene Katholieke Associatie in het arrondissement Tongeren-Maeseyck tot stand te brengen, achten wij het onze plicht aan onze lezers de volgende protestatie mede te deelen, welke de Z. E. H. Drijkoningen, pastoor-deken van Maeseyck, aan een blad onzer stad komt te zenden en welke men ons verzoekt in onze kolommen op te nemen :

Parochie
St-Catharina
Maeseyck — Maeseyck, 10 Sept. 1901.

Heer uitgever van « Het Algemeen Belang ».

Persoonlijk aangewezen, in uw Blad van zaterdag, 6 Sept. in eene mededeeling, die een louter verzinsel is en eene onwaarheid, maak ik van mijn wettelijk recht gebruik, om u uit te noodigen, in het eerst verschijnend nummer van « Het Algemeen Belang » de volgende terechtwijzing op te nemen :

Geen enkel der Heeren Pastoors van het Dekenaat Maeseyck, heeft, zooals uw blad vermeldt, een brief gezonden aan M. Helleputte, ten einde wijziging te vragen van een artikel der standregels, van den op te richten Volksbond. Allen, gisteren, den 9 September, te Opoeteren vergaderd, bemachtigen en gelasten mij, in hunnen naam, zulks ten stelligste tegen te spreken ; tevens met de verzekering, dat zij hunne wereldlijke politieke vrienden, uit zaensch hunnen invloed zullen steunen, bij het vormen van den Volksbond ; overtuigd als zij allen zijn, dat door den Bond alléén, goed en in geheel het arrondissement ingericht, aan eenieder de gelegenheid verschaft wordt, zich als kandidaat der Katholieke partij aan te bieden ; omdat daarin alléén het middel ligt, om vrede, vriendschap en eendracht onder de katholieken te doen herleven, des te noodzakelijker geworden, als men vandaag ziet, hoe enkelen het herstel van dien vrede zoeken te verijdelen, door bestrijding van den Volksbond, zeker niet in het welzijn der partij, maar slechts ter voldoening van betrekenswaardige, onkristelijke, persoonlijke gevoelens.

Uwe onpartijdige lezers oordeelen hierna, welke geloofwaardigheid zij aan sommige opstellen van uw Blad moeten schenken, en met welke omzichtigheid zij het steeds dienen te lezen.

Namens de Conferentie, te Opoeteren vergaderd, den 9 Sept. 1902.

A. Drijkoningen, pastoor-deken.

Borgloon.

Maatschappij tot bescherming der BEHOEFTIGE WEEZEN en VERLATENE KINDEREN van het kanton Borgloon.

Dit uitmuntend Werk is gesticht geworden in ons kanton, op maandag 8 September.

De vergadering, buitengewoon talrijk, was voorgezeten door Mr Volksvertegenwoordiger C. Desmaisières ; aan zijne zijden, de heeren Senator Graaf Th. de Renesse, Helleputte, Volksvertegenwoordiger ; Gielen, bestendig afgevaardigde ; Peumans, Pastoor-Deken ; Petit, burgemeester van Borgloon ; adv. Floreat Deploige ; Lamb. Denis, stichter van het Werk der Weezen ; baron Leon de Villenfagne, Voorzitter van de societeit voor Weezen te Beringen, adv. Romsée, schrijver-schatbewaarder ; de notarissen Mondus en Ruison.

In de vergadering bemerkten wij de Z. E. H. Kanonnik Daris, graaf A. de Borchgrave d'Altena, Burggraaf Desmaisières, vele priesters en bijna alle burgemeesters van het kanton, de voorzitters der Armenbureelen en der St-Vincentiusgenootschappen.

Mr Desmaisières, Voorzitter, legt het doel bloot van de vergadering, drukt op al het nuttige dat deze maatschappij voor weezen geroepen is te bewerken en geeft het woord aan M^r adv. Deploige, Ondervoorzitter.

In eene klare, duidelijke taal, schetst Mr Deploige den ellendigen toestand der weezen welke door de armenbureelen besteed worden ; hij doet zien dat deze ellendige toestand voortspruit niet zoo zeer uit nalatigheid als uit de geringheid der middelen van de armenbureelen ; hij roept de aandacht op den omzendbrief van M^r den Gouverneur van 26 Juli 1895, brief waarin het achtbaar hoofd der provincie de weezen en de verlatene kinderen aanbeveelt aan den ijver en de goede zorgen der armenbureelen.

Vervolgens geeft Mr Deploige eene korte en bondige uitlegging over de verschillende artikelen van het reglement ; hij wijst er op dat voortaan een armenbureel een weeskind zal kunnen plaatsen in een goed gesticht aan den geringen prijs van 80 fr. rijnde 6 fr. 66 c. per maand, *twee en twintig centiemen* per dag. Hij toont de schitterende uitslagen, bekomen in de kantons Beringen, Bilzen en Herck-de-Stad ; hij haalt de hoogere goedkeuring aan welke het werk heeft verworven én van Mgr den Bisschop én van den heer Gouverneur én van de provinciale overheden ; hij doet eindelijk eenen vurigen oproep op den ijver van allen.

Lange toejuichingen begroeten de ontroerende taal van Mr Deploige en zeggen het belang dat het publiek stelt in het Werk der Weezen.

Mr Lambert Denis, stichter van het Werk, neemt het woord.

Hij toont hoe edel het werk der Weezen is, en roept bijzonder de aandacht op het maatschappelijk gewicht van het werk. De weezen en verlatene kinderen, wier opvoeding wordt verwaarloosd, hebben hun zedelijk gevoel niet ontwikkeld, zij hebben te weinig godsdienst omdat zij niet genoegzaam zijn onderwezen en daarom bieden zij geenen weerstand aan de verleiding.

Tot jonge dochters opgewassen, gelooven de meisjes aan den eersten den beste die hen van liefde spreekt en al te dikwijls komen zij tot val, tot diepen val. En de jongens, zij hebben in hunne kindschheid geleefd van ontberingen, hun hart is verbitterd omdat zij nooit de goedheid hebben gekend, hunne toekomst is vernietigd, zij weten geenen troost te zoeken in de hoop op een toekomstig leven, hunne ziel staat open voor de afgunst — en in onze dagen doet men eenen oproep op de menschelijke afgunst, om al de ontevredenen samen te scharen in eene machtig leger, waarmede men Kerk en Maatschappij wil ten onder brengen. Welaan, het werk dat wij heden stichten heeft voor doel de weezen en verlatene kinderen van het verderf te behoeden en hen te beletten dienst te nemen in dat rampzalig leger.

Het is onmogelijk de schoone redevoering van Mr Denis weer te geven ; het zij ons genoeg te zeggen dat hij den grootsten bijval heeft verworven.

M^r baron Leon de Villenfagne is gelukkig de stichting van deze nieuwe maatschappij te begroeten ; hij drukt den wensch uit ze te zien bloeien op den vruchtbaren grond van het kanton Loon, in nog weelderigere vruchten dan op den mageren zandgrond van de Kempen.

M^r senator graaf de Renesse, een praktisch man, even edel van harte als van gebooorte, denkt op de noodzakelijkheid van het werk der weezen. Wij kunnen, zegt hij, de armenbureelen niet ontlasten van hunne geld-lijke verplichtingen ten opzichte der weezen, maar wij bieden hen iets wat meer waarde heeft dan geld in de kas, wij bieden hun eene goede opvoeding voor hunne weezen. Tot dat einde vragen wij eene kleine toelage aan iedere gemeente, alsook eene geringe bijdrage aan de liefdadige personen, maar eene vaste, duurzame bijdrage die ons de toekomst waarborgt.

Mr de Senator wierd geestdriftig toegejuicht, en iedereen bewonderde zijn sierlijk vlaamsch woord.

M^r adv. Deploige bedankte in eenige warme woorden de sprekers en de vergadering, en de zitting wierd geheven onder de grootste geestdrift.

Algemeene wedstrijd.

De *Moniteur* kondigt de uitslagen af van den algemeenen wedstrijd tusschen de leerlingen der onderwijsgestichten voor het middelbaar onderwijs van eersten graad.

Wij bemerken er de volgende onderscheidingen behaald door leerlingen van onderwijsgestichten onzer provincie :

Wedstrijd in de wiskunde onder de leerlingen uit de rhetorica der ondere humaniora (grieksch-latijnsche afdeeling), de rhetorica der ondere humaniora (latijnsche afdeeling) en de rhetorica

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

35ste VERVOLG.

En terwijl de mannen aan het werk togen, daalde hij af in de kajuit.

Zijne eerste gedachten gold natuurlijk zijn eigen hut, zijn pover eigendommeke. Met een poppelend hart opende hij zijne kist, greep naar het geldzakje, en vond het ongeschonden. Tien bankbiljetten en een aantal goudstukken, het was er alles nog in. Zijn eerlijk gezicht straalde van vreugde bij het weervinden van deze zoo zuur verdiende penningen. Ook zijn sextant lag ongerept in de doos. Heel zijn kleine rijkdom was door de roovers onzangeroerd gelaten.

— In hun hart waren het toch gentlemen ! dacht hij.

De andere hutten waren er echter niet alle zoo goed afgekomen. Bij de Storr's en de Dent's waren koffers opengebroken. Voorts ontbraken eenige scheepsinstrumenten uit de hut van den armen Benson zaliger.

Zoodra de stuur van zijne inspectie geëindigd had, ook de booten en de davits had nagezien en het schip had laten leensspompen, greep hij den scheepsroeper en deed aan de brik verslag van zijne bevinding.

— Het schip is in goede orde, kommandant ! riep hij.

— Waar is het goud ? vroeg Boldock.

— Aan wal, kommandant.

— Dan moeten wij geen tijd verliezen. Ik zal vier man van mij bij u aan boord sturen. Dan moeten wij zeil maken en bij elkander blijven.

— Best, kommandant.

— Hebt ge de hutten al nagezien ?

— Ja, kommandant.

— Hoe ziet het er bij miss Mansel uit ?

— Ik zou zeggen, ongeschonden — alles zooals zij het verlaten heeft.

Dit nieuws vervulde de jonge dame met vreugde. Met haar stond het evenals met Matthews geschapen : al wat zij op de wereld haar eigendom noemen mocht, was in hare hut.

— Het schijnt dwaas van mij, zegde zij, dat ik mij zoo verheug over het terugkrijgen van mijn bulekes : een hoed, een paar kleeren, een parasol ! Wat een nesterijen en vergelijking met dien ontzaglijken hoop gestolen goud ! Maar ach, kapitein Boldock, alle rijkdom is iets betrekkelijks, en voor mij was het verlies van mijne pluuje misschien zwaarder dan voor de bevrachters het verlies van al dat goud.

Boldock kon hiermee volkomen instemmen.

— Wanneer zal ik aan boord kunnen gaan, denkt ge ? vroeg zij.

— Morgen, hoop ik.

— Niet eerder ? riep zij, teleurgesteld.

— Ik hoop toch, miss Mansel, zegde de kommandant, dat gij niet al te groote haast hebt om dit schip te verlaten ?

— Dan zou ik wel schandelijk ondankbaar moeten zijn, gaf zij hem ten antwoord.

Boldock zegde niets meer, doch wijdde nu al zijne zorg aan het behoorlijk bemanen van de bark.

— Ik zal een laatzaren hijschen in mijn gaffel, riep hij Matthews toe, zoodat ge mij van dichtbij volgen kunt, zonder mij in den grond te boren. Doe hetzelfde Matthews ! wij moeten elkaar in geen geval uit het oog verliezen.

Dit alles zoo beschikt hebbende, hoed den kommandant miss Mansel zijnen arm en geleidde haar naar de kajuit om thee te drinken.

— Inderdaad, zegde Boldock, onze ontmoeting met de bark zet wel de kroon op heel deze reeks van vreemde avonturen. En toch, miss Mansel, al had zij nog al haar goud aan boord, en nog wel tienmaal meer, — toch zou ik het moeten betreuren, dat wij haar tegen het lijf geloopen zijn.

— Waarom ? vroeg het meisje, en hare oogen, in welke het goud der ondergaande zon zich weerkaatste, schitterden buitengewoon levendig en schalksch.

— Waarom ? Dat vraagt ge nog ?

— Ja zeker. Ik begrijp u niet... Voor mij is het eene reden tot blijdschap, dat ik mijn goedje heb teruggevonden. Hoe kan het voor u eene reden tot treurigheid zijn ? Dat is mij een raadsel, kommandant !

— Wel, het is toch zoo klaar als de dag, Zou ik u zonder die ontmoeting niet hier aan boord hebben gehouden ? En zal de *Queen* om zoo te teggen, u niet weghalen van deze brik ?

Hij was dapper genoeg begonnen ; maar bij de laatste woorden was zijne stem omgeslagen, en in zijne stem was iets teeders gaan klinken, iets onmiskenbaar teeders en weeks, als in het loeien van een kalf.

De glimlach verdween van miss Mansel's lippen en hare wangen verbleekten, als vermoedde zij reeds wat er nu volgen zou. Inderdaad liet de rest niet op zich wachten.

— Miss Mansel, hernam Boldock, en hij greep met beide handen naar de panden van zijnen frak, als om daaraan een houvast te vinden, miss Mansel, of laat mij u Margaretha mogen noemen, ik ben maar een eenvoudige en ronde zeeman, niet geoefend aan vleien en pluimstrijkerijen. Ik houd er ook niet van, onnoodig met den kop tegen den wind in te loopen. En daarom, als ik in uwe oogen geen teekenen meende te zien van een gunstigen wind... dan... ik geef u mijn woord van eer, Margaretha... dan zou ik u met heel deze speech niet aan boord zijn gekomen... Mag ik het wagen ? Mag ik het zeggen ?

— Kapitein Boldock...

— Ja, gij hebt het al geraden ! Ik ben verliefd op u ! Ziedaar !

— O, kapitein Boldock !...

— Ik ben verliefd op u, herhaalde Boldock, terwijl hij opstond en langs de provisiekast aan hare zijde kwam.

— Ik ben verliefd op u, en wat dat voor mij zeggen wil, dat zult ge begrijpen, wanneer ik u verzekering geef dat ik nog nooit van mijn leven, behalve dittmaal, wel te verstaan, aan een meisje mijn hart verloren heb. Rijk ben ik niet. Maar ik heb genoeg om aan wal eene vrouw te kunnen onderhouden, als ik zeil op zee ben, en daarom, Margaretha, het groote woord moet er maar uit — daarom vraag ik u of ge mijne vrouw wilt worden !

Het meisje antwoordde nog niets. Zij beefde een weinig, toen Boldock zijnen zwaren arm om hare schouders sloeg. En toch kwam dit aanzoek haar niet onverwachts. Sedert eenigen tijd was het haar niet ontgaan dat de kommandant haar grootelijks bewonderde, en zijne onophoudelijke attenties voor haar hadden haar geenszins ongevoelig gelaten. Hij was een ronde, echte zeeman, maar een ridder in zijn hart, en de geest van braafheid en goedgeluimdheid stond op zijn breed, rood gezicht te lezen.

— Ziet ge, Margaretha, begon hij weer, als ge aan boord van dat andere schip gaat, dan worden wij gescheiden. Ik moet hier op deze brik het kommando blijven voeren. Ontuimig weer kan ons uiteendrijven. Allerlei dingen zijn mogelijk op zee. Daarom wilde ik dadelijk de belofte van u hebben, dat ge mijne vrouw wilt worden, wanneer wij te Sydney teruggekeerd zijn. Want daarheen moet ik zelf weer — en daarheen moet ook de *Queen*... Wilt ge mij die belofte geven ?... Ja, ja, ik begrijp wel dat ge er eens over denken wilt, liet hij er goedhartig opvolgen. Maar, zeg mij ten minste of ik u niet tegenstu, of ge een gunstig oor zoudt kunnen hebben voor mijne vraag.

— Ik heb dikwijls gezegd, murmelde het meisje met neergeslagen oogen, ik heb dikwijls gezegd, dat, als ik ooit een man nam, het een zeeman zou moeten zijn.

— Maar, ik ben immers een zeeman !

— Dat weet ik, antwoordde zij, met een begin van een lachje.

— Nu dan ? Nu dan ? riep de kommandant, trilland van ongeduld.

Hij had nog altoos zijnen eenen arm om hare schouders : Met de andere hand lichtte hij nu heel voorzichtig haar hoofd op en zag haar in de lachende oogen.

— Nu dan, Margaretha, wilt ge mijn zeemansvrouwke zijn ? Zeg ja dan maar ! toe maar ! Dan geef ik u een zoen !

Daar klonk opeens van uit de schuif de stem van stuurman Hardy :

— Mag ik u een oogenblik storen, kommandant ?

— Wat voor den drommel, is er nu weer aan de hand ? brulde de gezagvoerder, die zijn houvast op miss Mansel gehel liet schieten toen hij op de trap eerst stuurman Hardy's hoensche ironie gewaar werd. Kan men dan, voor den duivel, niet eens een oogenblik voor zichzelven hebben ?

— De stuurman van de bark, antwoordde Hardy, laat u vragen, kommandant, of hij u een van de twee mannen aan boord zal zenden, om u verslag te doen van hetgeen er met het goud is gebeurd, en hoe de bark van haar anker werd geslagen.

— Neen, mijnheer ! zeg aan dien stuurman van de bark dat dit zoo'n haast niet heeft. Laat hem liever zijne oogen open houden voor de barkas ; want het is volstrekt niet onmogelijk dat de tien kerels daarmee het eiland willen verlaten. En toen, op minder nijdigen toon, liet hij er op volgen : Pas zelf maar goed op, Hardy, dat die knaap achter ons de oude tob niet op haar lijf loopt !

Stuurman Hardy verdween, en de kommandant hervatte zijne aangename bezigheid, niet zonder eenen schuinschen blik naar eene karaf rhum op het schoonmelbord, alsof hij voelde dat eene kleine hartversterking op dit oogenblik niet overbodig zou zijn. Hij gleed wederom langs de kast naar de zijde der jonge dame en sloeg opnieuw zijnen arm om hare leest. Haar gelaat was nu geen rood, bijna zoo rood als het zijne, maar zij scheen volstrekt niet boos. Integendeel.

— Wilt ge mij nu ja of neen, Margaretha ? vroeg hij.

— Gij weet niets van mij, kapitein Boldock, antwoordde zij. Ik vind dat gij erg onbedachtzaam te werk gaat. Zeelié zijn altoos zoo lichtveerdig ! Hoe kunt gij weten dat ik eene goede vrouw voor u wezen zal ? Gij weet niet eens wat voor familie ik heb, en of mijne betrekkingen u misschien geen reden zullen geven om u over hen te schamen. Gij kent mij niet anders dan als eene opgevischte drenkelingke ! Wie staat er voor u in, dat ik geen gewoon avonturierster ben ?

— Onzin, mijn engel ! Ik weet van u even veel, als gij van mij, en dus hebben wij elkaar niets te verwijten, antwoordde de kommandant. Komaan dus, nu geen wisjewasjes meer ! Geef mij aanwoord, ja of neen ! Laat mij niet lang op hete kolen zitten, als het u belieft !

Half lachend, half snikkend, en zoo rood als eene roos, vlijde het meisje haar hoofd tegen eene borst, zoo warm en eerlijk als er ooit eene de zilte zeelucht geademd had.

— Nu dan, ja ! zegde zij.

En terstond gaf Boldock haar een zoen.

XXXI.

De nacht ging kalm voorbij, en 's morgens liet kommandant Boldock zijne jol uitzetten, om met miss Mansel, zijne verloofde, aan boord van de *Queen* te gaan ontbijten.

Nauwelijks had de jonge dame de planken van haar oud schip betreden, of zij verdween in hare vroegere hut, en toen zij na verloop van een half uur weer voor den dag kwam, herkende Boldock haar nauwelijks. Zij had zich in haar beste kleed gestoken en haar schoonsten hoed opgezet, en de blijdschap over het ongeschonden teruggevonden van al hare bulekes deed hare oogen schitteren en hare wangen stralen.

— Hemelsche goedheid ! riep Boldock, verbaasd en opgetogen, terwijl hij met eene hoofschheid, die niemand achter hem gezocht zou hebben, hare hand aan zijne lippen bracht. En toen stelde hij haar aan Matthews voor als zijne verloofde.

— Dat had ik wel verwacht, kommandant, zegde de stuurman met een zeeuwachtig lachje. Ik wensch u beiden van harte het beste er mee ! en hij boog met de gratie van een matroos die aan den pompzwengel trekt.

Er werd over deze zaak niet meer gesproken. Men zette zich aan het ontbijt en sprak over den zeeroof, de roovers, het eiland, en de kansen, die er bestonden om het gestolen goud weer uit hunne handen te krijgen.

— Ik moet het goud terughalen, Margaretha, riep Boldock. Het bergloon zal honderden bedragen ! Het zal ons in staat stellen een net huisje te koopen en te meubeleeren. En uw aandeel, stuurman Matthews, zal groot genoeg zijn, hoop ik, om u een kostje te bezorgen aan den vasten wal.

De arme man slaakte eenen zucht van verlangen.

— Ziezoo ! riep Boldock, toen de maaltijd afgeloopen was, laat nu die twee matrozen maar eens voor den dag komen met hun verhaal.

William en Harry de Deen werden naar achter geroepen, men zette zich onder de zonneteent op de kampanje, en nu ging het er op los. William, als de oudste, kwam het eerst aan het woord.

— Gij moet het weten, zoo begon hij, dat zij bij het eiland anker hadden laten vallen op eene diepte van zeventien vaam. Zij waren met negenen, en...

— Negen ? riep miss Mansel.

(Wordt vervolgd.)